

Lavička pokrytá sněhem

Vánoční rozjímání

pro dorost a nedělní besídku

Lavička v zasněženém parku, z vestibulu přichází Lukáš a přes rameno má přehozenou kytaru v obalu. Opráší z lavičky sníh a posadí se. Zahraje na kytaru melodii Tichá noc. Zadívá se do dálky. Zezadu od pultu s knihami přichází středem sálu Anetka.

Anetka: Ahoj.

Lukáš: Ahoj. (nepodívá se na ni)

Anetka: Hele... myslíš, že bych si sem mohla přisednout?

Lukáš (nepřítomně): Cože? Jo, jasný, klidně. V pohodě. (stále se na ni nedívá)

Anetka si otevře knížku, co si přinesla s sebou, a začte se do ní.

Zezadu, uličkou u oken přichází Miška. Před lavičkou se zarazí.

Miška: Ty jo, to je jako nějaký vzácný přírodní úkaz.

Lukáš s Anetkou se na ni obrátí.

Miška: Nečekala jsem, že tu o Vánocích někoho najdu. Venku. Na tý samý lavičce. Myslela jsem, že o Vánocích jsou všichni spolu doma, šťastní a spokojení.

Anetka: Tak co tu teda děláš ty?

Miška: Na to samý bych se mohla zeptat já vás. Můžu se sem taky posadit?

Lukáš: Jasně.

Miška se posadí na lavičku napravo od Lukáše, který sedí veprostřed. Nalevo od něj sedí Anetka. Miška si z tašky vytáhne skicák a tužku a začne něco črtat.

Lukáš (dívá se do jejího skicáku): Umíš moc hezky kreslit. Co je to za paní?

Miška (povzdechne si): Ale, to je moje prababička. Měli jsme ji mít o Vánocích doma, ale její stav se zhoršil a dneska ráno musela do nemocnice. Hrozně jsem se na ni těšila, víte? Mám ji moc ráda. Vždycky má radost, když zapneme světýlka. Usmívá se – a já se pak usmívám taky.

Lukáš: Taky se mi líbí ty světýlka. Všechny byty s nimi vypadají pak... přátelštější. Přístupnější. (povzdechne si) Ale já jsem dneska nějaký smutný. A ani nevím proč. Šel jsem si zahrát sem do parku. Ale vůbec mi to nepomohlo.

Anetka: Já ti rozumím. Lidé se všude snaží, jak můžou, ale nikdy pohody Vánoc nedosáhnou. Já jsem taky smutná. Ještě jsem nepotkala nikoho, kdo by rozuměl mý lásce ke čtení.

*Lukáš: No vidíš, já třeba rád čtu. O tom, co lidé dělají, jak se trápí i z čeho mají radost. Mám rád jejich příběhy, naslouchám jim. Je to krásný a napínavý, cítit, co prožívají, o čem přemýšlejí a po čem touží. A tak bych vám chtěl vyprávět jeden příběh, který jsem nedávno četl. Je z knížky *Babičko vyprávěj*, kterou mám moc rád. A babička v jedné kapitole vypráví dětem příběh o malém Jonášovi ze samoty u Betléma.*

hudba

Štěpánka: *Babička:* Milé děti, dnes vám budu vyprávět o Jonášovi. Jonáš byl kluk, jako vy, děti. Pásl s dědečkem na kopcích nad Betlémem ovečky. Dědeček se jmenoval Eliáš a vyprávěl mu nádherné příběhy. A malý Jonáš se dědečka stále na něco ptal. Jednou večer se nemohl vynadívát na krásnou velikou hvězdu, která zářila nad Betlémem.

Frantík: *Jonáš (ukáže prstem na nebe):* Dědečku? Kdo udělal tuhle krásnou hvězdu?

Kubík: *Dědeček (se podívá nahoru):* Stvořil ji Pán Bůh, náš Stvořitel, Jonáši. On stvořil všechny hvězdy. Jen se podívej, kolik jich je. Ale máš pravdu. Tahle hvězda je moc krásná. Takovou jsem ještě nikdy neviděl. Copak to asi znamená, že se dnes tak náhle objevila? To není jen tak. Asi se dnes stalo něco velikého. *(podívá se na Jonáše)* Jonáši, proč si pořád prohlížíš své ruce?

Frantík: *Jonáš (dívá se na své ruce):* Přemýšlím o tom, kdo mi udělal ruce. Dělá s nimi tolik krásných věcí. Stavím s nimi hrady, uvážu uzlík a pohladím ovečku.

Kubík: *Dědeček:* I tvoje ruce udělal Pán Bůh. Pán Bůh ti udělal krásné a dokonalé ruce, Jonáši. A jestli pak víš, proč? Aby sloužily lidem, které potkáš. Aby byly užitečné a přinášely lidem radost a lásku.

Frantík: *Jonáš:* A dědečku, já mám takovou radost, když můžu běhat po kopcích za ovečkami. Kdo vymyslel lidem nohy?

Kubík: *Dědeček:* Však ty už víš, Jonáši. Byl to Pán Bůh, kdo jiný? Tvoje nohy jsou tak rychlé a hbité. Pán Bůh chce, aby tě donesly ke všem potřebným. Abys byl všude včas, kde na tebe čekají, abys jim pomohl.

Frantík: *Jonáš:* Pán Bůh musí být opravdu hodný, že nám dal tolik krásných věcí – hvězdy, ruce, nohy, kopce, ovečky... A dědečku, kde bydlí Pán Bůh? Chtěl bych mu jít poděkovat.

Kubík: *Dědeček:* Pán Bůh bydlí v nebi. Já už jsem starý. A Pána Boha už brzy uvidím. Neboj se, vyřídím Mu to...

Štěpánka: *Babička:* Jonáš by se za Pánem Bohem nejraději hned vydal, ale nakonec si povzdechl, věděl, že musí ještě počkat. Schoulil se do teplé deky k dědečkovi a začal sladce dřímát. Když tu se najednou rozzářilo nebe jasným světlem a ozval se tak nádherný zpěv, jaký Jonáš nikdy v životě neslyšel. Nejdříve myslel, že se mu to zdá. Rychle se štípl do ruky. Zabolelo to pořádně. Ne nespí. Ani dědeček nespí. Dívá se na tu krásu a nemůže od ní oči odtrhnout.

Pavlinka: *Anděl:* Neseme vám radostnou zvěst. Máme dobrou zprávu! Dnes v noci se v Betlémě narodil Boží Syn. A vy, pastýři, ji máte oznámit všem ostatním. Běžte do Betléma a tam uvidíte, co se stalo.

Frantík: *Jonáš:* Dědečku, dědečku! Narodil se Boží Syn! Tam, kde je Syn, tam je i jeho Otec! Konečně budu mít možnost Mu poděkovat za všechno, co mi dal! Dědečku! Já poběžím do Betléma napřed!

Kubík: *Dědeček:* Dobře, Jonáši, ale buď opatrný. Dávej na sebe pozor. Však já půjdu za tebou, co mi síly stačí.

Frantík: *Jonáš:* Neboj, dědečku. A vezmu mu dárky. Mám tady louč, chleba a sýr, džbán a košík.

Kubík: *Dědeček:* To všechno uneseš, Jonáši? Je to tak těžké!

Frantík: *Jonáš:* Unesu, dědečku, jak by ne. Jsou to dárky pro našeho Stvořitele.

Štěpánka: *Babička:* Jonáš na sebe ještě hodil teplý plášť a rozběhl se do tmy, s kopce dolů do Betléma. Ještě se zastavil u studánky a nabral plný džbán čerstvé studené vody.

Frantík: *Jonáš:* Postarám se, aby bylo Božímu Synovi pěkně teploučko. Daruji mu louč a rozdělám oheň. K pití mu nesu čerstvou vodu a chleba se sýrem. Určitě mu bude chutnat.

Štěpánka: *Babička:* Najednou Jonáš uslyšel pláč dítěte. U cesty stála chatrč a v ní se maminka marně snažila ochránit dítě před ranním chladem. Děťátko usedavě plakalo.

Frantík: *Jonáš:* Proč to miminko tak pláče?

Darinka: *Maminka (v náruči má miminko):* Nemáme čím rozdělat oheň, Jonáši. Je mu zima. Bude nemocné. Bojím se, že mi umře. Ach tak se bojím..

Frantík: *Jonáš:* Pán Bůh je tak hodný. Jak by se mohl radovat z mé louče, kdyby věděl, že jsem nechal tohle dítě plakat zimou? (*k mamince*) Maminko, neboj se! Dám ti moji louč, ať se trochu zahřejete.

Darinka: *Maminka:* Děkujeme, Jonáši! Jsi tak hodný! To jsem moc ráda. Rozděláme si oheň a za chvíli budeme mít teploučko. Ať ti to Pán Bůh odplatí, Jonáši.

Štěpánka: *Babička:* A Jonáš běžel dál. Má ještě chleba a sýr a vodu ve džbánu. Však i tak bude mít Stvořitel radost. Na úpatí kopce uviděl malé děvčátko. Choulilo se do roztrhaných šatů a bylo tak smutné. Natáhlo k němu ruku promodralou chladem a bojácně prosilo.

Pavlíнка: *Děvčátko:* Prosím tě, dej mi kousek chleba. Včera jsem neměla nic k jídlu. Mám hrozně veliký hlad a žízeň.

Frantík: *Jonáš:* Pán Bůh je tak hodný. Jak by Ho mohlo potěšit jídlo a voda, které bych nedal tobě, holčičko? Kdybych tě nechal tě umřít hladem a žízní? Na, vezmi si celý košík s chlebem a sýrem i džbán s vodou. Jak se jmenuješ? Já jsem Jonáš.

Pavlíнка: *Děvčátko:* Jsem Marie. Ty jsi tak hodný, Jonáši. Moc ti děkuju. Ať ti to Pán Bůh odplatí.

Štěpánka: *Babička:* Dál už běžel Jonáš s prázdnýma rukama. Jak se Bohu odvděčí? Co dá Pánu Ježíši? Nemá už nic. Všechno rozdal. A Jonáš běžel tmou dál a dál. Byl unavený, zmožený, ztratil cestu. Upadl do suchého listí a rozplakal se. Ani nevěděl, jak se dostane zpátky domů. Vyčerpáním nakonec usnul. Když se probudil, už nebyl v lese. Ležel doma v dědečkově náruči. Jonáš mu všechno s pláčem vyprávěl.

Frantík: *Jonáš:* Dědečku, nenašel jsem ho. I když jsem běžel tak dlouho...

Kubík: *Dědeček:* Ne, Jonáši. Ty jsi ho našel. A dal jsi Božímu Synovi oheň, vodu a jídlo. Pán Ježíš má nás lidi moc rád. A všechno, co uděláš pro lidi, jako bys udělal pro Něj.

Anetka: Ty jo, to byl moc pěkný příběh... Nikdy jsem se nad tím takhle nezamýšlela. Vánoční příběh o narození Pána Ježíše jsem vždycky brala jako něco – samozřejmýho. Pořád se opakuje. Každý Vánoce dokola. Ale nenapadlo mě, že by to byl příběh pro mě, aby něco v mém životě změnil.

Miška: Přijde mi, že ho tak berou všichni. Přitom je to příběh hrozně zvláštní a nepochopitelný. Moje babička mi ten příběh každé Vánoce vyprávěla. Pokaždý používala trochu jiný slova a mě to fakt bavilo. Babička si často stěžovala, že věřící lidi si často žijou jenom ve své „zbožný bublině“ – tak tomu říkala – a neslouží ostatním lidem. Pro ni laskavý skutek znamenal hodně. Nedávno mi o tom vyprávěla jeden takový krátký příběh, o kterém musím pořád přemýšlet. Je jako z té knížky *Babičko vyprávěj*. Jen dobře poslouchejte...

hudba

Štěpánka: *Babička:* Kdysi žila jedna zbožná stará paní, která se každý den několik hodin modlila. Jednoho dne při modlitbě uslyšela Boží hlas, který jí řekl, že ji dnes přijde navštívit Pán Ježíš. Dokážete si představit, jaká to byla pro ni pocta a radost. Honem se vrhla na uklízení a leštění, aby všechno bylo, jak se patří. Také bylo zapotřebí připravit vzácnému hostu pohoštění, a tak horečně hnětla těsto a pekla cukroví. Když byla se vším hotova, oblékla si sváteční šaty a netrpělivě vyhlížela Pána Ježíše.

Po chvíli kdosi za dveřmi zazvonil. (*zvonění*) Stará paní rychle spěchala ke dveřím. Ale za nimi stála jen sousedka.

Pavlíнка: *První sousedka:* Dobré poledne, paní Tichá. Moc se omlouvám, ale právě jsem dovařila oběd a zjistila jsem, že mi došla sůl. Prosím, potřebovala bych půjčit špetku soli, můj muž za chvíli přijde na oběd. A bez soli nebude polévka dobrá. Bojím se, že se bude na mě zlobit.

Danielka: *Paní Tichá:* Musíš mě s takovou hloupostí zdržovat právě teď? Čekám návštěvu, přijde ke mně Pán Ježíš. Má tu být každou chvíli. Víš co? Přijď někdy jindy, jo?

Štěpánka: *Babička:* A zabouchla překvapené sousedce dveře přímo před nosem. Netrvalo to dlouho a opět se ozvalo zvonění. (*zvonění*) Paní Tichá se rychle podívala do zrcadla, upravila si vlasy a šaty a spěchala ke dveřím.

Danielka: *Paní Tichá:* Konečně! Už je Pán Ježíš tady!

Darinka: *Druhá sousekka:* Dobrý den, paní Tichá. Jsme úplně na dně. Chtěla bych vám prodat nějaké knoflíky a mýdlo. Kupte si prosím ode mě něco. Potřebujeme peníze na trochu jídla. Máme už velký hlad. Maminka je nemocná. Potřebujeme jíst. Prosím, prosím...

Danielka: *Paní Tichá (vybuchne):* Ty holka jedna! To jsi ty, z druhého patra? Já teď čekám na Pána Ježíše! Na tebe nemám čas! Přijď zítra.

Štěpánka: *Babička:* A zabouchla před druhou sousekku dveře. Za chvíli opět někdo zazvonil. *(zvonění)* Paní otevřela a uviděla znovu první sousekku.

Pavlinka: *První sousekka:* Paní Tichá, prosím vás, opravdu se na mě nezlobte, ale potřebuju pomoct. Byla byste tak hodná, prosím, vyslechněte mě. Nemáte alespoň kousek chleba, nebo dva rohlíky? V pekárně v naší ulici už všechno vyprodali. Za chvíli přijdou naše děti ze školy a budou mít hlad... Můj muž už všechno pečivo snědl. Nebudu mít dětem co dát. Prosím, prosím...

Danielka: *Paní Tichá (rozzlobeně):* To tak! Dejte mi všichni pokoj! Já čekám na Pána Ježíše! A vy mě už neotravujte! Nic vám nedám! Měla jste si nakoupit včas!

Štěpánka: *Babička:* Chudák sousekka se smutně odšourala domů a stará paní dál netrpělivě čekala na Pána Ježíše. Hodiny plynuly a nic se nedělo. Setmělo se a přišla noc.

Danielka: *Paní Tichá:* Tak to jsem tedy hodně zklamaná. Všechno jsem připravila, uklidila a mám to tady čisté. A Pán Ježíš nikde. Už nebudu na něj čekat. Půjdu si lehnout.

Štěpánka: *Babička:* Kupodivu hned usnula a zdá se jí sen. V tom snu se jí zjevil Pán Ježíš a řekl jí:

Lukáš H: *Pán Ježíš:* Dnes jsem tě třikrát přišel navštívit, a ty jsi mě ani jednou k sobě nepustila.

Danielka: *Paní Tichá:* Prosím, odpusť mi to. Byla jsem jako slepá. Myslela jsem jenom na sebe. A ty jsi přišel za mnou. Byl jsi v lidech, kteří mě potřebovali. Je mi to moc líto, Pane. Prosím, chci, abys mě změnil. Chci Ti sloužit i všem, kteří mě potřebují.

(světlo na stupínku se přesune na lavičku)

Lukáš (usmívá se): Jo, to byl moc pěkný příběh. A takhle by to správně mělo bejt, nemyslíte? Vždyť jen druhým lidem můžeme posloužit a prožívat tak víru, ne? Jaký smysl by mělo sloužit sobě?

Anetka: To je pravda...

(opět chvíli ticho)

Lukáš: Přemýšlím nad tím, proč lidi slaví Vánoce. Kvůli rodinné pohodě? Kvůli dárkům? Není to trochu zbytečný?

Anetka: Smutný je, že se nad tím lidi nezamýšlí. Přitom Vánoce jsou přece úplně o něčem jiném... Připomíná mi to jeden příběh, který jsem o minulých Vánocích četla. Je o malých zvířátkách. Tak dobře poslouchejte..

Simonka: Jsem liška, ostatní zvířátka mě ráda poslouchají a krásně si spolu popovídáme. Jednou začas máme takové velké shromáždění. Vždycky nás přijde hodně. Tolik, že se na naši paseku skoro nevejdou. Je nám spolu dobře a máme se rádi. Dnes začínají Vánoce a tak se tady zase sejdeme. Budeme si povídat o tom, jak Vánoce prožíváme. Už přicházejí, vidím veverka, a támhle jde medvídek, a za ním letí vlaštovka, a za ní jde ovečka, zajíček s králíčkem, za nimi pejsek s kočičkou, a nakonec oslík s poníkem. *(pomlka)* Vítejte milá zvířátka u nás na pasece. To jsem moc ráda, že jste všichni přišli. Dnes si budeme povídat o Vánocích. Budu se vás všech ptát a budu ráda, když mi odpovíte, abychom všichni věděli, co pro vás znamenají Vánoce.

Simonka: *Liška:* Začni třeba ty, Veverko.

Abigail: *Veverka:* Pro mne Vánoce znamenají krásný stromeček ozdobený spoustou svíček a cukrovím, které mám tak ráda.

Simonka: *Liška:* To je krásné. Pro mne samozřejmě nesmí chybět voňavá pečená husička. Bez pečínky by to opravdové Vánoce nebyly. A co ty medvídku?

Davídek: *Medvěd:* Vánoce jsou pro mě jedna velká Vánočka! O Vánocích musím mít obrovskou sladkou vánočku! Mám ji strašně moc rád.

Simonka: *Liška:* Také mám moc ráda vánočku, medvídku. Je to veliká dobrota. A co nám na to řekne vlaštovka?

Karolínka: *Vlaštovka:* Podle mne jsou o Vánocích nejdůležitější krásné a zářící šperky a ozdoby. O Vánocích se má všechno jen třpytit. Stromeček, krásně prostřený vánoční stůl, mašličky na dárcích i stříbrný vánoční zvoneček.

Simonka: *Liška:* Ó, ano, to je pravda! To je vždycky taková krása, že nemohu od ní oči odtrhnout. Taky si to myslíš, ovečko?

Pavlínka: *Ovečka:* O Vánocích jsou nejkrásnější zvonky. Ty tak krásně zvoní. A také vánoční písničky, a koledy. A vánoční hudba. Tu bych mohla poslouchat celý rok. Když hrají housle Tichou noc a do toho cinkají zvonky, tak je to tak krásné, až to srdíčko pohladí. Ale ty vánoční zvonky, ty jsou nejkrásnější.

Simonka: *Liška:* Ovečko, ty o tom umíš tak krásně vyprávět, že já ty stříbrné vánoční zvonky slyším. A co vy, zajíčku a králíčku, co jsou pro vás Vánoce?

Šimonek: *Zajíček:* Vánoce, to je kapr ve vaně. Plave si tam. A já ho pořád štouchám do ocasu.

Teddy: *Králíček:* Já na Vánoce dostanu dárky. Hodně dárků!

Simonka: *Liška:* No jo, vy kluci, to se nedělá, štouchat kapra do ocasu. To by ho bolelo. Ale vánoční dárky, ty máme určitě rádi všichni. Že jo, moje milá zvířátka? Přihlaste se, kdo je má rád? Já také! A co vy pejsku s kočičkou? Co jsou pro vás Vánoce?

Vojtíšek: *Pejsek:* Já si hraju s Laduškou.

Laduška: *Kočička:* Já mám o Vánocích nejraději mlíčko a cukroví od maminky. Je moc dobré, nejlepší na světě!

Simonka: *Liška:* No jéje! Sladouchké cukroví od maminky! To je taková dobrota! A co vy, poníku a oslíku?

Míša: *Poník:* Vánoce dělá Vánocemi teprve pořádný řízek a bramborový salát. Já bych snědl klidně dva řízky! Nebo třeba tři! Taky by sis dal, oslíku?

Adámek: *Oslík:* Dal. Ale poníku, jídlo přece není všechno? Vždyť na Vánocích je nejdůležitější to, že se narodil Pán Ježíš. Copak jsi na to zapomněl?

Míša: *Poník:* No jo, oslíku! My jsme na to úplně zapomněli! (*pomlka*) Ale teď mě tak napadlo - vědí to vůbec lidé?
(*světlo na stupínku se přesune na lavičku*)

Lukáš s Miškou se usmívají.

chvíli ticho

Miška (zvedne se): Tak jo. Už jsem se rozhodla. Půjdu za prababičkou do nemocnice, aby nebyla o Vánocích sama. Dám jí obrázek, který jsem nakreslila.

Lukáš: Rádi jsme tě potkali. Ať tvoje návštěva udělá prababičce radost!

Anetka: Popřej jí za nás krásný Vánoce! A že děkujeme za její příběh. Musím nad ním přemýšlet.

Miška: Děkuju, vyřídím jí to. (*sejde ze stupínku a pak se na poslední chvíli obrátí*) Jo, a vy dva – děkuju, že jsem tu s vámi mohla být. Myslím, že právě prožívám ty nejhezčí Vánoce. A to jsem si dneska ráno myslela, že už horší být ani nemůžou. (*odejde vestibulem*)

Anetka: Dneska ráno jsem byla tak smutná. (*zvedne se*) Ale pochopila jsem, co po nás Pán Ježíš chce. Už vím, že když něco pro někoho uděláme, když mu posloužíme nebo uděláme radost, tak to pro Pána Ježíše znamená hodně. Možná víc, než si dokážeme představit. Půjdu s babičkou Dětského domova a budu tam číst dětem vánoční příběhy. Kdo ví – třeba tam nebudu jediná, kdo má taky tak rád čtení. Nebudu čekat, až se mě někdo zeptá nebo mě o to poprosí. Musím občas toho „někoho“ předběhnout. (*odejde uličkou s okny*)

Lukáš (vyndá z kapsy mobil): A hele, zrovna mi píše taťka, kde jsem. Že už na mě čekají s kaprem a těší se na mě. Tak já taky půjdu. A zahraju jim na kytaru. A pak půjdeme do shromáždění na vánoční službu. Už chápu, co pro mě znamenají Vánoce. Pán Ježíš se narodil v Betlémě a chce se narodit i v našem srdci. A také i v mém srdci. Pán Ježíš chce, abychom ho následovali. Abychom nemysleli na sebe, ale pomáhali lidem kolem nás. A myslím, že to pochopily i ty dvě, co tu se mnou seděly. (*pomlka*) A co vy? Už taky víte, co pro vás znamenají Vánoce?

Písnička Ve stáji na slámě

Míša: Hvězdičko betlémská,
Rozsviť se zas,
Ať k jeslím vede nás
Tvá zář a jas.
Dokud tam nedojdem,
Jasně se třpyť,
Hvězdičko betlémská,
Na cestu sviť.

Hvězdičko betlémská,
Doved' nás tam,
Kde dal Bůh v jesličkách
Spasení nám.

Davídek: Hvězdičko betlémská,
Zůstaň zde stát.
Kristu chcem se poklonit,
Poděkovat.

Hvězdičko betlémská,
tady je náš cíl,
Zde nám Bůh do jeslí
Spásu položil.
Ty jsi nás dovedla,
Moc ti děkujeme.
A tady, hvězdičko,
Rádi zůstaneme.

Písnička Příhodný byl roční čas

Samík: K dětátku v jesličkách
Všecky nás veď.
Hvězdičko betlémská,
Před námi leť.

Laduška: Z lásky Bůh od věků
Sklání se k člověku,
My k tomu řekneme:
Haleluja!

Teddy: Miminko malé,
přišlo jsi k nám.
Co já Ti
pěkného dám?

Vojtíšek: Já Ti dám srdíčko
- tady ho máš.

Šimonek: K Betlému jdeme,
Děkovat chceme
Velcí i malí
Božímu Králi.

Abigail: Zjevil nám cestu
K věčnému městu.
Pojď také s námi!
Všichni jsou zváni.
Ať hvězda z nebe
Vede i Tebe.

Písnička Nemluvnátko tady bez peřinky spinká

Karolínka: My jsme Tvé ovečky,
Ty – pastýř náš.
Jesličky jsou pro zvířátka,
Pro koloušky, pro telátka.
Jednou ale také chvíli
Pánu Bohu posloužily.
Vložil do nich božské dítě.
Kdo to byl, to jistě víte.

Adámek: Pán Bůh poslal svého Syna
Na zem lidem pomáhat.
Kdo to ví, ten bude za to
Míti vždycky Boha rád.

Narodil ses jako dítě, Spasiteli náš,
Hlasy dětské vítají Tě,
v nich svou radost máš.
Andělský zpěv zní Ti,
Jasná hvězda svítí
Jako věrná stráž.

Písnička Dobrá novina

Blok koled s mládeží

The End

© Eliška Hružová & Štěpán Křivánek pro
Nedělní besídku a Dorost BJB Cheb

na motivy povídek Bruna Ferrero

© 2017